

På foranledning af den d.d. 11. juni 2015 tilsendte orientering fra bestyrelsen af DSUK med forslag til inddeling samt en ændring af bidrag til præsteløn svarer menighedsrådet ved Den Danske Sømandskirke i Rotterdam følgende:

Bestyrelsen foreslår en inddeling i grupper

Vi er i Rotterdam enige i at lave en inddeling af kirkerne i grupper, da vi mener at nok er hver kirke forskellig, men en del kirker har fælles aktivitetsniveau og samme grad af tilknytning til det danske.

Inddelingen på baggrund af Sømandskirke og Storbykirke kan dog være misvisende, da der af gode grunde er overlapninger. I Rotterdam er vi begge dele og den ene del kan ikke undvære den anden.

At assistenter kun tildeles i henhold til skibsbesøg synes vi er beklageligt. Assistenterne er nødvendige for at kunne bibeholde aktivitetsniveauet. Uden det høje aktivitetsniveau for menigheden kan Sømandskirken ikke være stort set selvfinansierende. Dette gælder for både Sømands- og Storbykirker, hvorfor

- "den fulde løn for andre medarbejdere efter aftale om normering " bør gælde for Storbykirker også
- "Normering m.h.t. personale afhænger af omfanget af skibsbesøg" bør bortfalde.

Bestyrelsen foreslår at refundere huslejen således at "fuld indfasning af dækning af præsteløn ikke er 100%, men 90% dækning af præstelønnen."

Der er to ting i dette, som vi svarer på.

1. Det er uønskeligt at blande huslejen ind i denne beregning.

Huslejen indgår i ansættelsen og er dermed et mellemværende mellem DSUK og personalet. DSUK fastsætter højden af beløbet og om der overhovedet betales husleje. Således fremgår det af tidligere tilsendt materiale, at der ikke indeholdes husleje af assistenternes løn. I Rotterdam udgør assistenternes lejligheder dog en større del end præstens lejlighed.

At huslejerne i det hele taget bør udbetales til kirkerådene, der står for drift og vedligehold af lejlighederne, er et punkt for sig, som skal behandles andetsteds.

2. Det er uønskeligt at sænke DSUK's dækning fra 100% til 90%.

Principielt bør alle præstelønninger betales "fra Danmark" og ikke af menighederne i udlandet. "Fra Danmark" bør betyde fra det offentlige Danmark, som har en moralsk forpligtelse til at bidrage i udgifterne til kirkerne.

Da vi mener dette bør gælde overalt, hvor man stifter kirker uden for Danmark i den foreslåede kategori Sømands- eller Storbykirker 1 og 2 synes vi det er et forkert signal at sende, at gøre det til normen, at menigheder overalt fremover skal betale lidt eller alt til præstens løn.

A. Det er misvisende over for de politiske parter i Danmark, man ønsker skal sikre betalingen

Hvis den Danske Folkekirke i et fælles telt sammen med DSUK til folkemøde på Bornholm reklamerer med at man er overalt - på en plakat med den delvist af menigheden betalte præst i Paris - så viser det at man i DSUK ikke er klar i mødet over for det politiske Danmark.

Det er uanstændigt af Folkekirken at reklamere med lånte fjer, hvis man ikke er villig til at bedre vilkårene for udlandskirkerne.

Omvendt har DSUK solgt sit skind for billigt - Folkekirken får gratis goodwill på DSUK's *brand*.

B . Det er misvisende over for sponsorer

Sponsorer ønsker generelt ikke at bidrage til direkte driftsudgifter. Sponsorerne fra den maritime verden mister sikkerheden for, at den fulde løn til præsten dækkes af DSUK.

C. Det er misvisende og demotiverende for menighederne.

Da menigheden ikke ansætter præsten og ikke er arbejdsgiver for denne med dertil hørende aftaler om aflønning, MUS-samtaler etc. bør der ej heller være et økonomisk forhold mellem de to parter. Det er ligeledes uønskeligt for præsten at der opstår en økonomisk afhængighed i dennes forhold til menighedsrådet.

Menighederne står ikke blot for drift og vedligehold af eventuelle bygninger men ligeledes for alle udgifter i forbindelse med kirkens aktiviteter. Det et stort beløb, der skal indsamles; i vort tilfælde et beløb på tre præstelønninger. Vi ved af erfaring, at sponsorer generelt ikke giver penge til drift. Det vil sige at indtægter skal komme fra direkte bidrag fra menigheden eller indirekte ved indtægter fra - potentielt risikofyldte - arrangementer såsom julemarkeder. Ved at øge det økonomiske pres på kirkerådene, tvinger man kirkerne ud i en situation, hvor de skal operere som virksomheder, endog med et garanteret overskud. Det stiller krav til kirkerådene, som kan blive så vanskelige at opfylde, at man i fremtiden ikke kan finde kvalificerede kandidater, der vil bære byrden.

Da udlandskirkernes videre eksistens afhænger af menighedernes bidrag bør dette argument være det altafgørende.